

Scriptores scandinave in interlingua I

Harald Herdal:

Episodio con perspectiva

Scriptores scandinave in interlingua – volumine 1

traducite in interlingua per Eric Ahlström, Svedia.

Transcription: Thomas Breinstrup. Composition:

Bent Andersen. Publicate: januario 2006

© 2006 Union Mundial pro Interlingua

Photo del copertura © 2005 Thomas Breinstrup

Tote derechos reservate. Iste texto es facite disponibile pro uso non-commercial solamente. Tote formas de re-vendita o re-distribution electronic o imprimite es prohibite sin permission in scripto. Nulle parte de iste publication pote assi esser reproducite, copiate, conservate in un systema de cercar o transmittite in ulle forma o per ulle methodo: graphic, electronic, mechanic, photographic, registrate sur disco o cassetta, transferite a bases de datos o in altere maniera sin permission in scripto. Es permittite citar in recensioni con indication del fonte.

Bibliotheca electronic in interlingua

www.interlingua.com

Le Bibliotheca electronic in interlingua es un collection de eLibros, redigite e publicate per le Union Mundial pro Interlingua (UMI), www.interlingua.com

Prefacio

In 1960 le pelliciero svedese Eric Ahlström editava le prime quadernos de su serie “Scriptores scandinave in INTERLINGUA”. Le intention naturalmente esseva demonstrar le usabilitate de interlingua in litteratura traducite.

Durante le annos Eric Ahlström laborava con le language, e in 1967 dunque appareva le nove edition de quatro quadernos, bellemente transcribite ma stencilate. Iste quadernos non plus es in vendita.

Pro assi presentar de novo un serie de scriptores scandinave in interlingua pro un publico plus vaste nos ha ora reeditate le traductiones eminente de Eric Ahlström in un volumine e addite un parve biographia de cata autor pro le lectores non accostumate con autores scandinave.

Eric Ahlström usa pro su traductiones un language un poco differente del standard de interlingua. Le versiones ab 1960 esseva in un “forma collateral” a interlingua, ab 1961 equalmente e ab 1963 le si-nominate “variante litterari”. Pois que isto solmente es poc parolas, nos nos ha permittite cambiar istos al standard pro facer iste duo libros usable anque in p.ex. le inseniamento de interlingua.

Bon placer con le lectural!

Thomas Breinstrup

Biographias

Harald Herdal, 1900-1978, autor danese. Habeva un infantute e juventute povre in un quartiere obrer copenhagenese. Isto es le fundo de su publicationes. Ille faceva su début con le collection de poemas “Nyt Sind” (Nove anima) in 1929. Le forma e le contento de su novellas es simple.

Notas textual

Episodio con perspectiva
traducite ab le original danese
con le benigne permission del
scriptor

Østerport: parte urban de
Copenhagen

Gronningen: via

Langelinje: le loco del parve
sirena in le porto de Copenha-
gen

øre: un centesimo parte de un
corona danese (moneta)

Notas del transcriptor

Diverse alterationes linguistic ha essite facite pro usar un interlin-
gua standard in iste edition:

ella > illa

obscuria > obscuritate

sinceria > sinceritate

scholera > scholar

lo qual > le qual

absoluto > absolumente

surtir > sortir

exacto > exactemente

premeridie > antemeridie

Episodio con perspectiva

per Harald Herdal

Ancora un vice illa spectava su facie in le speculo e jectava un regardo al colorate imagine del actrice de film, qui actualmente era su grande ideal. Le imagine pendea al pariete - justo apud le speculo; illa comparava, dava un pauco plus de rubie al labios e debeva hastar.

Sed le tram era haltante; illa lo attingeva e notava isto como un bon omine.

Illa voleva venir maximalmente cinque minutas troppo tarde - justo opportun.

Il non stava alicuno sub le horologio... ni in le vicinitate!

Il era como si velle haltar su corde. Le horologio indicava octo minutas post. Sed il certo era impossibile que ille se haveva vadite. E assolutamente impossibile que ille non venirea del toto.

5

Naturalmente: ille veni troppo tarde, etiam ille. Illa respirava alleviatamente, un pauco plus calme e reprochante se perque lo inexpectate la haveva facite perder le equilibrio si totalmente; isto non era affin a illa. E nunc illa se hastava a in un ostio del vicinitate, de ubi illa, ipse invisibile, poteva observar le arrivata de ille. Illa surrideva: celle senior se permette venir troppo tarde, mesmo al prime vice; ille merita un reprimenda, e nunc il es ille qui debe creer que illa se ha vadite! Su amor proprie era de novo integrate.

Ibi veniva ille, e isto la faceva un paucio emotionate. Vestite in un clar supertoto moderne e ample, ille circumspetava a omne lateres... Illa frueva del situation. Illa decideva lassar a ille attendere in duo minutas, preparava in un phantasia le remarcas veniente, se gaudeva de lo que dicer e constatava que duo minutas son horribilmente longe, quando on sta oculante le agulias de un horologio. Sed nunc! Ille se tornava, le dorso verso illa; illa poteva passar.

“Bon vespere,” diceva illa, veniente detra ille, “bon vespere, senior!”

Sed su corde palpitava idiotic.

“Sperabilmente vos non ha attendite troppo longemente?” questionava illa, con ironia. “Io veni un paucio retardate, pro le tram...”

E celle povre, ille non sapeva que ille era pendente como un musca in le rete del aranea, secur de su destino.

Ille respondeva que ille, ipse retardate, habeva arrivate toto recentemente.

De un tal sinceritate illa non habeva calculate; illo subverteva tote su plano e le replicas ben preparate.

Illa taceva; alique in su mente se obscurava subito. Illa observava que ille era vestite in un habito ordinari pro uso quotidian, un molle collar e un cravata de color satis banal, celle non mesmo ligate ben...

Habeva comenciate lor promenada.

Illa habeva facite su cognoscentia le altere vespere in Club Universitari, al ballo. Ipse illa habeva essite ibi con un paupere studente judee, con qui illa frequentava... Le povre se habeva inamorate de illa, sin sperantia. Illa habeva solite promenar se con ille durante un breve tempore, promenar se litteralmente, nam ille non habeva pecunia pro invitar la alicubi; su patre era sartor e paupere, e le familia habitava in lo interior del urbe, in le stratas terribile que se trova ibi. Tote le cognoscentia era absolute contra le principios de illa. Sed ille era multo ben talentate, e - pro esser sincer - illa habeva apprendite multo per ille; in plus: ille cognosceva multes e poteva introducir la apud alteres.

Isto ille habeva facite nunc, e illa habeva decidite rumper con ille definitivamente. Ille la habeva tediata desde longe. Illa era in dubita de que ille in effecto era si intelligente que illa lo habeva imagnate. In tanto altere illa jam habeva errate de ille. In omne caso: ille se trovava..., illa osava dicer lo, toto foras del planos e del objectivos de illa.

7

Illa provideva que il forsan se facerea difficile dimitter le. Certo ille se affligerea multo. In pensar de isto, illa succuteva le spatulas: cata uno ha le deber de guardar su interesses proprie!

Garlan la habeva presentate a celle con qui illa se promenava nunc, le filio de un armator de naves, e charmante...

“A proposito”, diceva ille in le mesme momento, “vos cognosce Philip Garlan ben?”

Illa hesitava del responsa, su cerebro laborante velocemente;

alora illa decideva: lo plus correcte es responder reservate, frigide e sin interesse.

“Oh,” diceva illa, sperante que le tono revelarea satis de su indifferentia verso le mentionato.

“E io,” diceva ille, sorprendite, “qui ha imaginate que vos le cognosceva multo ben.”

Forsan ille se haveva informate per Garlan..? Illa comprendeva que illa debeva guardar se e esser un pauco caute.

“Ille es brillantemente talentose, esque vos non opina isto?”

“Certo,” admitteva illa, sin ulle calor.

Tanto plus calide era ille in su voce:

“Il existe nulle dubita de que ille obtenera un belle position.”

Isto nunquam haveva venite in le mente de illa.

“Position..? Vos opina..? Como..?”

“Probabilemente como un scientista habile... On non pote precisar; ille ha multe donos, nonne?”

Illa non respondeva.

“Vos era juncto con ille le altere sabbato, nonne?”

“Si, in certe maniera... Nos veniva insimul... Nos es cognoscites, nihil altere...”

“Vos tamen debe haber un clar idea de que ille es individual, extraordinarimente talentose...”

“Isto judeos son sovente,” diceva illa, reservate.

Il veniva in le mente de illa que justo su qualitate de judeo la haveva facite creder que ille etiam haveva benes.

Habente passate le station de Østerport, illes se approximava a

Grønningen, le via basso verso Langelinje, e de novo illa se rememorava le promenadas terribile a ibi con Garlan; ille era incantate de locos de iste sorta, ubi il non habeva plus quam arbores e semiobscur...

E probante questionar toto natural, illa questinava resolute (e constantemente illa habeva pensate del cosa... con inquietude...):

“Place dicer me: a ubi va nos?”

Illa se habeva vestite pro entrar un loco ubi il era illumination e homines., e in effecto illa habeva expectate que ille, jam in le momento que illes se incontrava, vocarea un auto e mentionarea un del locales le plus cognoscite.

“Si,” respondeva ille, haltante un pauco, “a ubi va nos?”

“In facto,” addeva ille, perque illa non respondeva, “nos debeva visitar le un o le altere loco, sed francamente dicite: io non possede mesmo un øre cuprin - il es le cauda del mense!”

Toto naturalmente e con indifferentia, sin avergoniar se, ille diceva isto.

9

Su parolas la rendeva frigido... “le cauda del mense”, si alicuno sapeva alicue de “le caude del mense”, isto certo era illa.

“Oh,” diceva illa, audiente como vibrava un pauco su voce, “il certo non es le pauperitate que vos preme lo plus...” Illa probava render plus secur e legiermente ironic su voce, dum su mente se plenava con un obscuritate grande e sin sperantia.

“Al momento il es assi... Mi patre es multo economic...”

Sed isto, illa lo habeva presentite jam per vider su vestitura.

“Que dice vos de un promenada a Langelinje?”

Illes dirigeva lor curso a ibi.

... Il concernava etiam de non tractar le cosas troppo gravemente, isto illa comprehendeva, benque su disillusion era terribile... Un altere vice. Post le prime! Tamen: illa habeva essite tanto secur de venir invitate alicubi. Sed il era lo usual, pensava illa, attristate pro un momento: semper illa lassava su phantasia currer via con illa...

“Fidantiares,” illa jam habeva soniate e vidite le notitia in le grande diales, in “Politiken”, in “Berlingske Tidende”: “Fidantiares, Senioreta Grete Benfeldt (nam, fortunatemente, illa habeva effectuate satis tosto que on abandonava le nomine Olsen; e Margrete, le horrible nomine de puera rustic, jam como scholar illa lo habeva cambiate in Grete)... Senioreta Grete Benfeldt (sed le parentes de illa non poteva participar) e stud. jur. Mogens Claussen, filio del armator de naves K.F. Claussen...”

... Semiobscur, arbores, gazones, singule lanternas., e non un homine...

“Vero, il es agradabile e calme hic,” diceva ille.

“Si.”

“E belle, nonne?”

“Certo...”

“In facto, on veni hic troppo raramente.”

Sed illa non poteva fortiar se a dicer plus quam:

“Si, probabilemente...”

“Forsan vos veni hic plus sovente?”

“No,” diceva illa. Sed pois la occureva pensar de que illa debeva esser caute: non parlar troppo breve, sed simular contento super un mal pecia.

E quando illes se trovava al porto del yachtes e videva le obscur aqua, fanales, e lumines al opposite latere del stricto, illa diceva:

“Etiam io trova que il es multo belle hic.”

“Si, nonne,” diceva ille. “E vos vide le stellas?”

Illa regardava a supra: le celo era plen de stellas. Vero: un aspecto multo belle, con omne iste punctos auree sur le celo vesperal, blau obscur e sin nubes.

Lo tote la memorava de un representation de theatro, que illa haveva vidite olim; il tamen era plus attractive sur le scena, ubi se trovava etiam homines...

E, in su tenue vestituta, illa quasi haveva frigido.

“Esque nos non debe continuar?”

Illes se promenava preter le quai, verso le mole. Le aqua semblava frigide, un abysso nigre; al ancorage jaceva singule naves tenebrose.

Subito cornava un vapor sur le stricto, le qual la rendeva un choc.

“Il ha alique singlar in un tal mugida,” diceva ille. “Illo nos da un subite desiro de viagiare.”

Sed illo dava a illa sensationes de mal de mar, e illa non respondeva

Illes arrivava al mole, e ille diceva:

“Io propone que nos nos sede, pro un instante.”

“Il tamen non debe durar longe,” diceva illa; e constantemente illa era fortiate memorar le promenadas terribile a hic con Garlan. Il non era isto que illa se habeva expectate pro le vespere.

“Sperabilmente vos non ha frigido?”

“On non pote assertar que il face calor hic.”

“Un momento!” Ille se levava presto, se disvestiva le supertoto e lo poneva al spatulas de illa., como illa lo habeva vidite in un film: le juvene viro pone su supertoto al spatulas del juvene puera, de qui ille se ha inamorate...

E pois ille pone teneremente su bracio a illa e la regarda... Illa memorava le film, le qual terminava assi: illes vehicula al domo del parentes de ille (in su auto, naturalmente); su parentes les gratula e les imbracia, e su matre basia su juvene filia affin...

Le candelas vacilla in le ecclesia, que sta decorate con flores; e nunc sona le organo, dum le incantante sponsa avantia verso le altar con...

Ille poneva su bracio a illa. Ille rigidesceva. E esque illa debeva lassar evenir lo? Sperabilmente ille non imaginava que illa esserea un puera de cekke sorta usual, a qui on pone su bracio, e..? Vero: il era difficile. E illa ni debeva tener se troppo refusante. E...

Illes sedeva in tacer e regardava a super le aqua.

E su bracio e su supertoto tepidava., e subito illa habeva un sol desiro: le de devotar se al instante, sin reflecter.

“Vole vos fumar?”

Ille accendeva a illa.

Sed le tacer le premeva (e de que pensava ille? Era ille como le majoritate del viros? expectava ille un chance de basiar la?).

Comenciante parlar del futuro, le futuro de ille, illa se devotava a un sorta de soniatas., le quales poteres render que etiam ille diceva alicue; quasi in guidar le, illa voleva auxiliar le a in le recte via...

“E pois,” concludeva illa, “vos assume le interpresa de vostre patre, e...”

Illa non terminava le phras (isto debeva ille), sed dava a su voce n nuance de melancholia (dum il semblava a illa, como si ille era ascoltante - como si ille obteneva un impression de illa). E esque illa non haveva vidite justo un film in le qual le juvene filio de un director, e le herede de plure milliones, se ha inamorate de un commun puera de bureau; e plus tosto quam perder la, ille prefere de renunciar de su patrimonio e assumer le un o le altere labor... E esque ille non age assi? Sed cello es justo lo que le patre desira; iste vole vider esque il ha serio detra le parolas del filio (e le patre ha facite carriera solo per un labor, sin capital), e finalmente...

13

“E pois vos assume le interpresa de vostre patre, e...”

Illa expectava que ille dicerea: e que pois?

In omne caso: ille debeva questionar pro que se attristava le voce de illa.

E fortiate exprimer, illa ipse, le continuation, illa diceva - con un legier suspiro:

“E pois vos vos marita... con un ric puera...”

Sed ille la non contestava.

E nunc le final replica decisive - etiam iste illa era fortiate exprimer:

“E vos me habera oblidate toto!”

Isto illa diceva tanto sincermente que illa habeva frigido.

Constantemente ille non diceva alique, era solo ascoltante. E forsam ille reflectava de lo que illa habeva dicite.

Ipse illa habeva preste tote le historia.

Sed perque ille continuava tacer, illa lo refaceva:

“E si nos nos incontrara,” diceva illa, altiante su vice, “vos non potera mesmo recognoscer me.”

Etiam isto resultava sin effecto.

Illa obteneva un nove idea:

“Si nos nos incontrara del toto,” diceva illa, con distinction e quasi altemente, “si vos frequenta le circulos ubi io me trova...”

Vero: il semblava, como si ille era eveliante se.

“Qual circulos?” questionava ille.

E que ille finalmente diceva alique, isto la animava.

“Circulos de artistas!”

“Circulos de artistas?” repeteva ille, questionante.

“Si,” diceva illa, con gravitate.

Illa retornava al voce soniatori:

“Io semper ha imaginate maritar me con un artista.”

A causa del obscuritate ille non poteva vider le facie de illa; illa era fortiate mitter lo tote in su voce.

Hic, in un film, le lumine caderea sur su facie soniante, con velate oculos que regarda a in le fturo.

“Al initio ille naturalmente es multo paupere e toto incognoscite... Forsan nos suffre de fame in alicun tempore,” diceva illa, su voce debile e con un ver fremito. Nam in le realitate illa absolutamente non poteva imaginar un tal situation, ni poteva voler lo. Allora era preferibile nunquam maritar se!

“Sed pois...” Su voce deveniente clar e lucide, illa transsaltava lo triste, que tamen era necesse como le fundo del veniente tempores prosperose, e hastava verso le triumpho, “sed pois ille deveni celebre, con fama mundial, e ric; nos debe haber un secreta numero de telephono (illa sapeva que omne reputate actores e actrices habeva un tal), nam omnes vole visitar nos...”

In facta, illa videva avante se lo tote; e forsan illa lo habeva vidite in un film o lo habeva legite alicubi. E que ille deveniva celebre, isto naturalmente debeva a illa, e ille nunquam era capable a regratiar la satis pro toto que illa le habeva rendite, e...

“Cognosce vos alicun artistas?” questionava ille.

Le question la reveliava. Illa toto non cognosceva alicun artistas e absolutamente non se interessava de facer le cognoscencia de alicuno; illa sapeva ben como es iste sorta in le realitate: paupere, decadente... E il forsan era iste pensata al realitate que la faceva dicer:

“Sed probabilemente io nunquam venira maritate.”

Illa ipse terreva in audir como sonava sincer su parolas., isto non minus perque ille non protestava.

Ille diceva (como si il era un cosa del qual ille longe habeva e reflectite e volite dicer - e isto etiam era le facto):

“Propriemente: vos es inusal.”

Isto la irritava de novo, post le monologo troppo longe, sed motivate pro instigar le a dicer alique, per interromper la.

Illa respondeva con equilibrio:

“Si... forsan.”

E un admission e un non-admission.

“Inusual... Vos opina..? In qual maniera?”

Finalmente le torno era le sue.

“In omne caso: il non es facile obtener un clar idea de vos.”

Alora se eveliava tote su suspicion: semblabilemente ille es stupide, forsan fatue... Il etiam existe nulle motivation de creder que le filio de un armator de naves debe esser particularmente talentose!

Il veniva in su mente alique habente n effecto bonissime e reffrigidante al viro in un situation simile; il era alique ex le un o le altere film, naturalmente, lo qual illa habeva inculcate. E con le mesme attitude de dama que celle in le film illa surprendeva le stupide, qui suspectava nihil. Su voce frigide e sobrie, illa questionava:

“Place dicer me: que hora es il?”

Ni hic le phrase era sin effecto.

“Le hora?” repeteva ille, surprendite pro le question inexpectate, le qual diceva a ille que illa probabilemente non habeva audite su ultime remarca; in omne caso: illa pensava de cosas toto

altere.

“Il es assi que io vole retornar a domo de satis bon hora,” diceva illa, nunc integremente le dama. “Io era foras troppo longe e heri e anteheri...”

E si ille questionava, illa haberea un responsa toto preste.

Illa se levava. Forsan illa habeva frigido factualmente, forsan il era alique altere qe la refrigidava; in omne caso: ille debeva venir informate de lo que era costumari a illa.

“Propriemente: io esserea invitate iste vespere,” diceva illa, comenciante vader e lassante a ille ipse de prender su supertoto, “sed io lo habeva oblidate totalmente, quando convenir a vos; cetero: io non sapeva ubi trovar vos, e il era plus facile contra-mandar le altere, assi que...”

Ille diceva non un parola; forsan ille era discoragiate.

Illa continuava:

“Le senior, con qi io haberea vadite, era multo disillusionate; ille habeva ordinate billetes a un theatro, e postea un tabula reservate... Sed,” e hic illa surrideva sarcastic, “un promenada certo pote esser agradabile, como variation...”

E illa non poteva imaginar un dama con le attitude plus superior quam le sue de iste momento.

Con un voce ex le qual se resltava que ille in effecto era e discoragiate, imbarassate... e al fin vadente comprender de qual sorta era illa, ille diceva:

“Io regretta sincermente que...”

Illa le interrompeva, extremamente affabile:

“Cello vos non debe facer, absolute non... Naturalmente io e ille conveniva de un altere vespere; ergo: vos ha nulle causa de creder que io ha perditae alique...”

Ille non dubitava de que iste replica era affective.

Ille comenciava vader, tacente.

Le tacer, forsane iste era lo que ille, e plus quam toto altere, quasi odiava.

Ille sentiva le fatiga, le disillusion... E tamen: se habeva ille comportate prudentemente. Esque ille non habeva exaggerate e le repellite toto? Le tacer inter illes faceva germinar su dubitas.

Fortunamente ille diceva alique.

Ille diceva:

“A proposito: vos ha empleo in un bureau, nonne?”

Le rememoration del die de labor la era sentibile. Sed nunc ille era a su guarda. Que opinava ille? Que se celeva detra su question?

O forsane ille questionava solmente perque ille, e tanto como ille, trovava insupportabile le tacer?

In breau... Ille era, e infortunamente: si, in bureau, in un bureau terribile, un idiota e vale-nihil como chef, e le tres quatro altere collegas equalmente impossibile...

Su responsa se restringeva a un si.

Alora il veniva in su mente que ille forsane poteva imaginar que ille era un commun puera de bureau (forsane mesmo n tal con qui on poteva amuser se un pauco; ille cognosceva le viros!).

“Io es secretaria private apud (sed Garlan, que poterea ille haber informate de illa?) un director (nam cello ille era) con relationes international (ni isto era toto incorrecte); in plus: (bon deo, que illa poteva fortiar se a dicer lo!) mi labor es multo interessante...”

Illa continuava:

“Tamen io non sape esque restar ibi... Mi chef...”

Illa se restringeva a alluder.

Nunc ille tamen questionava:

“Vostre chef... que de ille?”

“Oh...” diceva illa, como si in fndo non volente parlar del cosa, “il es le historia tosto troppo banal (illa haveva vidite multe versiones de illo in le film e haveva legite ancora plus in le magazines e septimanales)...”

Sed isto era miscomprendibile, e ille poterea creder que il se tractava de n banal flirtation de bureau inter le chef e su secretaria; dunque illa hastava dicer:

19

“Il es assi que... Mi chef me ha sollicitate plure vices como sponsa... Ille es celibe, junior, satis bellette, sed...”

“Sed qe?”

“Si,” diceva illa, vidente avante se su corpulente chef maritate e adipose, “ille non es mi typo, e maritar me pro le pecunia, cello non poterea venir in mi mente...”

Illes continuava flandar.

“Evidentemente vos es un dama a qui multes rende lor homage,” diceva ille.

Sed illa non sapeva esq̄ ille era un pauco ironic, o...

Ergo illa se restringeva a n:

“Oh...”

“Tamen,” diceva ille, “il sembla esser le factio. Sed evidentemente vos es etiam un dama, qui sape lo que illa vole.”

In isto poterea jacer e approbation e respecto., si ille non., sed constantemente illa non habeva un clar idea de como ille era.

“Sperabilemente il non es absurde que un juvene puera de nostre dies se guarda un pauco,” diceva illa. “Il existe viros de sortas varie...”

“E Garlan, etiam ille sonia de vos, nonne?”

Illa se mordeva in le labio, sed se repentiva; cello rende tracias.

“Certo... Sed, francamente: ille me tedia... Io spera que ille non ha dicite alique a vos, o... Io debe dicer: isto non discrete per ille... Cetero: io le ha dicite clarmente que ille ha nulle sperantia...”

“Garlan non ha dicite alique, absoluteamente non,” diceva ille. “Il es solmente io qui ha imaginare que...”

“Que io era con Garlan in Club Universitari, cello debe exclusiveamente a mi desiro de non venir solo a ibi...”

Illa addeva:

“Il nunquam venirea in mi mente maritar me con un viro, qui...”

In repentir se illa interrompeva.

“Que voleva vos haber dicite?”

“Oh, nihil.”

“Cetero: vos jam ha dicite que vos credibilmente nunquam venira maritate.”

Sed nunc illa non poteva minus quam rider.

“Esque io ha dicite isto?” Illa rideva almente. “In facto, io lo non memora. Sed venir maritate, a cello on semper ha le chance.”

Lo ultime la volava ex le bcca, e il forsan era lo plus stupide que illa habeva dicite usque nunc. Illa era preste a plorar. Esque illa non habeva pronunciate satis de stupiditates? Certo illa non habeva essite tanto infortunate jammais.

Illa non habeva dicite a ille ubi illa habitava, sed habeva mentionate Strand Boulevard. Ibi illes se trovava nunc. Le ultime acto, pensava illa, amarmente: le ostio, ubi le viros face lor ultime tentativa. Probabilmente etiam ille?

Il sortiva un sequita ex un del domos, duo seniores e un dama. In general, le portas de tal domos se claude lente; illa sasiva le chance e era fortunate.

21

“Vos habta hic?” diceva ille, sorprendite.

Illa teneva aperte le porta, stava con le dorso verso illo.

Ambes taceva.

Lo pessime: le tacer, le vanitate, le disillusion, le amaritude, omne isto le era superante.

“Si,” diceva illa, su voce lasse, “gratias pro iste vespere...”

Le voce la quasi abandonava.

“Pro que n tal haste?”

Ille stava avante illa, multo proxime.

“Io lo non sape,” initiava ille, “sed io ha le perception de non haber essite fortunate iste vespere...”

“Sed... In qual maniera?” diceva illa, tenente le halito.

Un nove tacer.

“No,” diceva illa resolutemente, “nunc vos debe vader vos.”

In facto, ille se recolligeva.

“Esque vos es indignate de me?”

“Pro que deberea io esser indignate?” questionava illa, quasi in desperation.

“Non habera io al minus un basio?” se approximava ille.

“Io crede,” diceva illa; su voce la non obediva, illo deveniva quasi stridule, “io crede que vos ha errate de me toto... Como io de vos!”

E al mesme vice multo in illa habeva un sol inclination, como si illa lo indigeva: celle de appoiar se a ille e de sentir que ille la imbraciava...

Debilitate, debilitate!

Illa se recolligeva e pulsava aperte le pesante porta.

“Bon nocte,” diceva illa e hastava entrar.

Tastante al interruptor, illa quasi mistrottava super un par de scalones e haltava sur le riposo, solitari in le obscuritate e su corde palpitante.

Esque ille la persegueva?

E esque aliquo in illa lo desirava?

Illa continuava, avantiava tastante, trovava le interruptor e

accendeva. Si veniva alicuno, illa esserea al sortir.

Pois illa glissava le scalas a basso, aperiva le porta e circum-spectava: nemo se trovava ibi. Illa sortiva presto e hastava verso le parve strata-detra, ubi illa habitava insiml con s parentes, in un stricte appartamento passate de moda, duo cameras e un si-nominate cameretta...

Al angulo del strata stava un viro; illa hesitava, sed il non era ille.

Le viro la observava.

“Bon, tresoretta!” initiava ille. “Essera nos duo..?”

Illa hastava passar.

Dum illa se disvestiva e jectava le tenue gonna a sur un sede, illa spectava su facie in le speculo.

Al bucca illa haveva un parve tracto, le qual illa cognosceva troppo ben, un parve tracto amar.

Haveva illo devenite plus profunde, habente ingravate se un pauco plus?

23

Illa videva se ipse como un celibe dama de bureau e de su etate median; il existe multes de iste sorta, lor bucca assatis tense e lor riso singular e sin sonoritate.

Solitari con se ipse illa era toto sincer. Cetero, in le film illa haveva vidite etiam iste typo: solmente un rolo secundari e ludite non per un grande primadonna, sed per una qui non haveva succedite, malgrado omne su soniatas.

